

Arrest

nr. 120 351 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 18 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat R. AMDOUNI en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leone nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 december 1989. U ging enkele jaren naar de Arabische school, waar meisjes en jongens van elkaar gescheiden worden. Tijdens de periode dat u naar de Arabische school ging, werd u er zich van bewust dat u zich tot andere mannen aangetrokken voelt. Op 14 februari 2010 leerde u (C.M.) kennen, met wie u ongeveer een jaar later een relatie begon en voor een eerste keer homoseksuele betrekkingen had. Wanneer u en (C.M.) op 3 september 2012 seks hadden met elkaar in de kamer van (C.M.), kwam zijn moeder plots binnen. Deze begon te schreeuwen, en er verzamelden zich mensen uit de wijk – sommigen gewapend met machetes en stokken – die jullie naar buiten sleurden, en jullie wilden doden. Op dat moment kwam er net politie langs, die tussenkwam en vroeg wat gebeurde. De politie nam u en (C.M.) mee naar het politiekantoor, waar jullie opgesloten werden. Tijdens jullie opsluiting ontmoetten jullie een zekere (J.) –

een politieagent die eveneens homoseksueel is, en die u reeds van voorheen kende. Daar deze vreesde dat jullie namen van andere homoseksuelen zouden noemen, waaronder de zijne, besloot hij jullie te helpen om te ontsnappen. Nadat jullie een week opgesloten zaten, nam (J.) jullie meer naar buiten, bracht jullie naar een boot en zei dat jullie naar Lungi moesten gaan, waar jullie naar een zekere (Fo.) moesten gaan, een kennis van (J.) die eveneens homoseksueel is. Jullie schuilden enkele weken bij (Fo.), en kwamen er in contact met een zekere (Fr.), die jullie vlucht uit Sierra Leone voorbereidde. Op 17 oktober 2013 werden u en uw partner door (Fr.) opgehaald, en gingen jullie samen naar de luchthaven. U verliet dezelfde dag, samen met uw partner en (Fr.), Sierra Leone, en kwam aan te België op 18 oktober 2013. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 19 oktober 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld dat u de door u voorgehouden homoseksuele relatie met (C.M.) (CG 12/20910, O.V. 7.596.967) – met wie u samen Sierra-Leone ontvlucht zou zijn, en met wie u samen internationale bescherming aanvraag bij de Belgische asielinstanties – absoluut niet geloofwaardig heeft weten te maken. Immers, uw verklaringen met betrekking tot meerdere kernelementen van deze relatie, zijn zodanig tegenstrijdig met de verklaringen hieromtrent vanwege (C.M.), dat er absoluut geen geloof gehecht kan worden aan de door jullie voorgehouden homoseksuele relatie.

Gevraagd sinds wanneer u een relatie heeft met (C.M.), antwoordde u dat jullie elkaar ontmoetten op **14 februari 2010** (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaarde voorts dat jullie elkaar ontmoetten in de nachtclub 'Aces', en **jullie die dag gewoon vrienden werden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U gaf voorts aan dat, op die dag, jullie vriendschap begon, en jullie elkaar beter leerden kennen naarmate de tijd verliep (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). **Nadat u talloze keren werd gevraagd om te vertellen over uw eerste ontmoeting met (C.M.) – te vertellen over hoe dat ging, hoe jullie een gesprek begonnen, wat jullie tegen elkaar zeiden, etc. – waarop u steeds ontwijkende, nietszeggende en vage antwoorden gaf**, zoals 'je weet wanneer je naar bed moet, niet hoelang je slaapt', 'vriendschap gaat niet vanzelf', 'als je iemand ontmoet, dan weet je wat te zeggen', 'ik kan niet alles uitleggen', 'ik kan niet zeggen hoe het precies ging' – antwoordde u uiteindelijk, nogal beperkt, dat jullie elkaar aan de bar ontmoetten en jullie 'hallo' zeiden. Gevraagd of hij u een drankje kocht, dan wel u voor hem, verklaarde u **dat iedereen zijn eigen drank kocht die avond waarop u (C.M.) voor het eerst ontmoette. Nadat u talloze keren werd gevraagd hoe u te weten kwam dat (C.M.) homoseksueel was – waarop u steeds ontwijkende, nietszeggende en vage antwoorden gaf**, zoals 'als je een tijd met iemand bent, je weet welk leven die persoon leeft', 'dan startte alles', 'de manier waarop we praatte, hij stelde vragen, ik aan hem', en 'als je met iemand samen bent, leer je de persoon kennen', **verklaarde u uiteindelijk dat (C.M.), enkele maanden nadat jullie elkaar een eerste keer hadden ontmoet in 'Aces', aan u zei dat hij homoseksueel was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 22 en 23). Verder verklaarde u **dat jullie pas een relatie begonnen, een jaar nadat jullie elkaar voor het eerst ontmoet hadden in februari 2010, en jullie ongeveer een jaar na jullie eerste ontmoeting, voor een eerste keer seks hadden met elkaar** (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Uw, door u voorgehouden, homoseksuele partner (C.M.), verklaarde echter dat, nadat jullie elkaar voor de eerste keer ontmoetten in de nachtclub 'Aces' op 14 februari 2010 – waar hij voor u een drankje kocht – u diezelfde avond aan hem vertelde dat u homoseksueel bent, **jullie diezelfde dag nog een relatie begonnen met elkaar, alsook voor een eerste keer seks hadden met elkaar in het huis van (C.M.)** (zie gehoorverslag CGVS, (C.M.), p. 7, 8, 17, 18 en 29). **Deze volkomen tegenstrijdige verklaringen, wat betreft de aanvang van jullie homoseksuele relatie en de eerste keer dat jullie seksuele betrekkingen hadden, alsook wat betreft de vraag hoe jullie van elkaars homoseksualiteit op de hoogte kwamen, doen volkomen afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze geopperde, homoseksuele relatie.**

Gevraagd of jullie steeds naar het huis van (C.M.) zouden gaan om seks te hebben, dan wel of jullie ook naar andere plekken zouden gaan, antwoordde u **dat jullie gewoonlijk naar het huis van (C.M.) gingen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U verklaarde dat jullie meestal seks hadden in het huis van (C.M.), **maar jullie soms ook naar een bar te Gordon Street zouden gaan, waar jullie seks hadden in een achterkamertje** (zie gehoorverslag CGVS, p. 25 en 26). Gevraagd of jullie ooit naar uw huis gingen om seks te hebben, antwoordde u **ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Uw, door u voorgehouden, homoseksuele partner (C.M.), verklaarde echter, gevraagd of jullie steeds naar zijn huis gingen om seks te hebben met elkaar, dat jullie meestal bij hem thuis gingen, en soms bij u (zie gehoorverslag CGVS, (C.M.), p. 16 en 19). Aan (C.M.) gevraagd of jullie ook nog naar andere plekken gingen om seks te hebben, antwoordde hij **ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS,

(C.M.), p. 20). Gevraagd hoeveel kamers er zijn in het huis van (C.M.), antwoordde u het **niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaarde eveneens **dat de vader van (C.M.) ook in het huis woonde bij (C.M.)**, alsook zijn broer, zus en moeder (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Ter bevestiging opnieuw gevraagd of (C.M.) dan samenwoonde met zijn moeder, zijn vader (M.) (C.M.), een zus en een broer, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U gaf verder aan dat u zijn vader er evenwel niet zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 7). Gevraagd hoe dat komt, en ter bevestiging nogmaals gevraagd of de ouders van (C.M.) samenwoonden, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat (C.M.) u dat vertelde, maar u niet zo vaak naar dat huis ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). **Gevraagd of de broer en zus van (C.M.) dezelfde ouders hebben, dan wel of zij slechts één ouder gemeenschappelijk hebben met (C.M.)**, antwoordde u het **niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of '(B.)' dan de meisjesnaam is van de moeder van (C.M.) – gegeven uw verklaring dat (C.M.)'s moeder (H.B.) heet – antwoordde u dat (B.) haar familienaam is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Ter bevestiging gevraagd of dat dan haar familienaam is, gezien uw partner de familienaam (M.) draagt, antwoordde u dat (B.) de familienaam van zijn moeder is. **(C.M.) verklaarde evenwel dat zijn ouders gescheiden zijn, dat zijn moeder hertrouwde met een zekere (A.B.), die op heden reeds lange tijd overleden is, dat zijn broer en zus een andere vader hebben, en dat zijn vader (M.) elders te Freetown woont, en op heden samen is met een zekere (Ja.)** (zie gehoorverslag CGVS, (C.M.), p. 4, 5 en 6). **Bovenstaande, opnieuw volkomen tegenstrijdige, verklaringen wat betreft de plekken waar jullie zouden heen gaan om seks te hebben met elkaar, wat betreft de vader van (I.) en zijn woonplaats, en uw onwetendheid omtrent het feit dat de moeder van (C.M.) met iemand anders huwde, met wie ze twee kinderen kreeg, doen verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen een homoseksuele relatie te hebben met (C.M.)**.

U verklaarde voorts dat u moslim bent, maar hier te België niet naar de moskee gaat, evenmin als uw partner (C.M.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 34). **Uw, door u voorgehouden, homoseksuele partner (C.M.), verklaarde echter dat jullie hier in België samen gaan bidden in de moskee** (zie gehoorverslag CGVS, (C.M.), p. 19 en 28).

Het geheel aan bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw en (C.M.) zijn verklaringen, betreffende de door jullie geopperde homoseksuele relatie, met betrekking tot kernaspecten van deze relatie, zijn danig frappant en fundamenteel, dat ze volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van deze, door u geopperde, homoseksuele relatie met (C.M.). Er kan derhalve geenszins geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent.

Verder dient vastgesteld dat u uw – door u geopperde – homoseksuele geaardheid, überhaupt niet aannemelijk heeft weten te maken.

Gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken begon te voelen tot andere mannen, antwoordde u eerder **vaag**, dat dat reeds lange tijd is, sinds u naar de Arabische school ging, waar mannen en vrouwen van elkaar gescheiden worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd hoe u voor het eerst opmerkte dat u zich aangetrokken voelde tot andere jongens, vroeg u zich eerst af of de vraag op u slaat, en verklaarde u daarna dat dat een lange zaak is. U aangemaand om erover te vertellen, antwoordde u herhalend dat het begon op de Arabische school, en voegde u eraan toe **dat u een probleem zou hebben indien uw vader u op straat met een meisje zou hebben gezien**. Opnieuw gevraagd hoe u van zichzelf ontdekte aangetrokken te zijn tot mannen, antwoordde u, nadat u zich nogmaals afvroeg of de vraag op u slaat, **dat u dat 'besloot' in uw geest, en je dat zelf beslist**. Gevraagd of u wat meer uitleg kunt geven bij uw verklaring dat 'besloten' te hebben, antwoordde u enkel dat u dat besloot, en u niet wist wat er zou gebeuren in de toekomst. U verklaarde voorts **vaagweg** dat uw hart het koos en u het moest doen, of het nu goed of slecht was. Gevraagd of u dat dan koos – homoseksueel zijn – en of dat dan iets is wat je kunt kiezen, gaf u eerst **ontwijkende en nietszeggende antwoorden**, zoals 'als je niet aanvaardt wat in je leven komt, gebeurt het niet' en 'wanneer je begint te leren, leer je vanaf het begin', verklaarde u dat, nadat de vraag u meermaals opnieuw werd gesteld, en u aangemaand werd een concreet antwoord op de u gestelde vraag te geven, **dat het iets is dat u leuk vindt en u koos om te doen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). U verklaarde verder dat u tijdens uw jeugd soms naar pornofilms zou gaan kijken, en u zo merkte dat u zich tot mannen aangetrokken voelt (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Hieromtrent verklaarde u verder dat u zag dat het goed was voor u, en u het dan wou. Gevraagd wat u toen dacht over de gevoelens die u ervoer, antwoordde u **vaagweg en geenszins verhelderend**, dat dat uw gevoel was, en dat was wat u leuk vond. Gevraagd of u toen ook besepte dat uw gevoelens betekenden dat u homoseksueel bent, antwoordde u ontkennend. Gevraagd wanneer u zich dan realiseerde homoseksueel te zijn, vroeg u zich eerst opnieuw af of de vraag op u slaat, vroeg u zich daarna af hoe u dat kunt weten, voegde u eraan toe dat u zelf uw leven kiest en verklaarde u uiteindelijk **uiterst vaag** dat 'uw hart voor u koos wanneer u opgroeide', en u het daarom koos (zie gehoorverslag CGVS, p. 27 en 28). Gevraagd of u in het begin, wanneer u bewust was homoseksueel te zijn, ook besepte dat homoseksualiteit problematisch

kan zijn in een land als Sierra Leone, en de mensen het niet tolereren, antwoordde u dat u dat wist (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd hoe u daarover dacht, dat anderen homoseksuelen veroordelen, en hoe u dat alles zag, antwoordde u eerst **wederom ontwijkend en nietszeggend** 'dat je risico's neemt als je iets leuk vindt', en verklaarde u verder even vaag en nietszeggend, nadat de vraag u nog twee keren werd gesteld, dat 'als er iets in je hart is, je er steeds aan kan denken' (zie gehoorverslag CGVS, p. 28-29). **In een poging verder te peilen naar enig teken van doorleefde ervaring, als homoseksueel opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Sierra Leone, gevraagd wat er allemaal in u omging, waaraan u allemaal dacht en welke overwegingen u allemaal maakte, beseffende te midden een maatschappij te wonen waar homoseksualiteit absoluut taboe is, antwoordde u enkel dat u voorzichtig moest zijn** (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). Gevraagd hoe u reageerde wanneer u uw gevoelens van aantrekking tot andere mannen voor het eerst ervoer, en wat er zoal in u opkwam, verklaarde u eerst, **geenszins verhelderend**, dat u steeds rondom mannen was sinds u naar de Arabische school ging, en antwoordde u, nadat de vraag u nogmaals gesteld werd, dat u gewoon moest doen wat u wou (zie gehoorverslag CGVS, p. 31). Nogmaals gevraagd hoe u zich bij dit alles voelde, en wat u erover dacht, antwoordde u **dat u er zich goed bij voelde**. Gevraagd of u dan blij was met uw gevoelens, antwoordde u bevestigend. U gevraagd waarom u daar zo blij mee was, antwoordde u ontwijkend dat u nog blijer bent gezien u niet langer in Sierra Leone bent. **U daarna nog meermaals en in verschillende bewoordingen gevraagd welke gedachten er in u opkwamen, hoe u er zich bij voelde, welke twijfels u ervoer en welke overwegingen u maakte, wanneer u zich bewust werd van uw ontluikende homoseksualiteit [dan wel, nadat u het 'gekozen had'], kwam u eerst niet verder dan verklaringen zoals 'ik vond het leuker en leuker na verloop van tijd', 'ik besloot het te doen', 'het enige waarover ik twijfelde was om het te doen of niet', en gaf u voorts aan dat u ook wel aan uw familie en vrienden dacht** (zie gehoorverslag CGVS, p. 31 en 32). Hieromtrent verklaarde u dat u zich bij zichzelf goed voelde, maar u zich niet goed voelde wanneer u aan uw familie dacht (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). **Gevraagd waaraan u dan dacht, wat er in u omging, en welke overwegingen u allemaal maakte wanneer u aan uw familie dacht, antwoordde u opnieuw allerm minst verhelderend, nietszeggend en vaagweg** dat u 'deed wat er in u omging' en u 'koos wat u wou zijn, net zoals uw ouders kozen wat ze willen zijn' (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). U deze vraag opnieuw gesteld, antwoordde u **wederom nietszeggend en vaag** dat je 'een kind kan laten opgroeien om een dief te zijn, en ook om minister te zijn, iedereen kiest wat hij wil worden, en je niet serieus kan zijn als je een dief wilt worden'. Nogmaals naar uw twijfels, gevoelens en overwegingen gevraagd, verklaarde u dat u twijfelde omdat niemand van uw vrienden homo was, en **het moeilijk was voor u te aanvaarden dat u homo bent, daar uw vrienden niets meer van u zouden moeten weten als ze zouden weten dat u homo bent** (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). U verklaarde eveneens **dat uw vriend (A.)**, de enige persoon in Sierra Leone met wie u nog contact had sinds uw vertrek daar, **op de hoogte was van uw homoseksualiteit** en uw relatie met (C.M.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10). U gevraagd hoe hij wist van uw relatie met (C.M.), antwoordde u eerst ontwijkend dat hij reeds uw vriend was sinds u klein was (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U de vraag nogmaals gesteld, verklaarde u **het hem verteld te hebben**. Gevraagd of hij dan al wist dat u homo bent, antwoordde u bevestigend, en u gaf daarna aan dat u hem op het zelfde moment zei dat u homo bent, en dat u een homoseksuele relatie heeft met (C.M.). Gevraagd of u, voor u hem vertelde homoseksueel te zijn en een relatie met (C.M.) te hebben, ooit al over homoseksualiteit sprak met (A.), antwoordde u bevestigend, en **verklaarde u verder dat u steeds over gays praatte, en hij u er daarom ook van verdacht gay te zijn** (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u, voor u (A.) vertelde dat u homoseksueel bent, **zijn mening met betrekking tot homoseksualiteit reeds kende, antwoordde u ontkennend**. Gevraagd waarom u het hem zomaar vertelde, antwoordde u dat hij een goede vriend is van u. Gevraagd of u dan geen schrik had dat hij negatief zou reageren, antwoordde u **zonder meer ontkennend**. U meermaals opnieuw gevraagd waarom u geen schrik had dit te zeggen, daar hij evengoed negatief kon reageren op uw bekentenis, antwoordde u eerst enkel dat het uw goeie vriend was, en verklaarde u uiteindelijk dat u hem gewoon zei wat u in hart was, en u het niet kon verstoppen. Gevraagd hoe u uw toekomst en verdere leven zag, als homoseksueel in Sierra Leone, en gevraagd of u hoop koesterde, dan wel vrees had, antwoordde u, **opnieuw geenszins verhelderend en nietszeggend, dat u dacht wat u wou doen en u zou kiezen wat u wou doen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 32). U de vraag opnieuw gesteld, verklaarde u dat u enkel dacht 'ik ben homo' en u niet wist wat daarna zou komen. **In een laatste poging om enig teken van doorleefde ervaringen doorheen uw verklaringen terug te vinden, gevraagd of u wat meer kunt vertellen, over wat er allemaal in u omging, waaraan u allemaal dacht, welke gevoelens u ervoer, en welke overwegingen u maakte wanneer u van zichzelf bewust werd homoseksueel te zijn, en gesteld dat zoiets toch geen voor de hand liggende ontdekking is, en het verloop van uw verdere leven zou bepalen, antwoordde u wederom – zoals doorheen het geheel van de door u, op het CGVS afgelegde verklaringen –**

nietszeggend en vaagweg dat u dat leuk vond, er veel aan dacht en u enkel dacht te doen wat u wou.

Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen geenszins aannemelijk zijn, en getuigt van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. Immers, ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Sierra Leone, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden, dan wel gesprekken met uw partner – komt u telkens niet verder dan geenszins concrete, vage, oppervlakkige, niet doorleefde en veelal nietszeggende verklaringen, die allerminst getuigen van doorleefde ervaringen en niet weten te overtuigen. Ook de verklaringen waarin u dan weer wel gewag maakte van twijfels en ongemak – wanneer u aan uw familie en vrienden zou hebben gedacht – weet u allerminst te concretiseren, en zijn geenszins coherent met uw verklaringen dat u steeds over gays praatte tegen (A.) – zonder te weten wat zijn standpunt is ten aanzien van homoseksualiteit – u daardoor verdacht was, en u zomaar aan (A.) vertelde dat u homo was, zonder daarbij enige schrik te hebben. Uw onvermogen (afgezien van uw vage, niet geconcretiseerde en geenszins aannemelijke verklaringen dat uw gevoelens u blij maakten, u koos om homo te zijn, en het goed was voor) om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – homo-zijnde in Sierra Leone – of om te getuigen van wat u dacht, en wat hierbij door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), dat u het 'koos', u meteen uw gevoelens goed vond, dat u nooit met uw gevoelens heeft moeten worstelen, en u het er niet moeilijk mee heeft gehad om uw eigen homoseksualiteit te aanvaarden, gezien u 'moet kiezen voor wat u wilt' - zijn danig simpele, uiterst beknopte en algemene, allerminst doorleefde voorstellingen van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Sierra-Leonense, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Immers, hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Sierra-Leonense, dient vastgesteld dat uit uw verklaringen af te leiden valt dat u zich bij de ontdekking, en het ontluikende besef (dan wel de 'beslissing' of 'keuze') van uw homoseksuele geaardheid, helemaal geen vragen stelde, u dit prompt aanvaardde en goed vond, en u – ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijk geeft van (werkelijke, concrete en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op **een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele relatie met (C.M.), noch aan de door u geopperde homoseksuele geaardheid. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Sierra Leone, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en nationaliteit, noch ter staving van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “*de definitie van de hoedanigheid van vluchteling zoals bepaald door de Internationale Conventie over het statuut van vluchteling, getekend te Genève op 28 juli 1951*” en van artikel 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker en zijn partner hebben gedurende drie jaar een vaste relatie. Zij toonden dit aan middels gedetailleerde verklaringen tijdens hun gehoor. Verweerders opmerkingen doen hieraan geen afbreuk. Men dient rekening te houden met het feit dat homoseksualiteit in Sierra Leone een groot taboe is, waardoor er weinig tastbare elementen voorhanden zijn om de relatie te staven. Verzoeker vond geen steun bij zijn eigen familie, die hem verstootte omwille van zijn homoseksualiteit, en kan evenmin bescherming genieten van de plaatselijke autoriteiten daar hij opgepakt en opgesloten werd door de politie omwille van zijn homoseksualiteit. Verzoeker bevindt zich in een kwetsbare positie nu hij een jonge homoseksueel is, die niet bij zijn familie of een sociaal vangnet terecht kon. Hij stond er plots helemaal alleen voor en kon enkel rekenen op zijn partner. In België heeft het koppel een transfert aangevraagd vanuit het opvangcentrum in Gent naar een ander lokaal opvanginitiatief in Mortsel, juist omwille van hun homoseksuele geaardheid. Gelet op het type huisvesting in Gent konden zij hun geaardheid daar moeilijk verbergen, zodat zij een koppelpaats aanvroegen en kregen. Ter staving legt verzoeker een schrijven van de maatschappelijk werkster van het L.O.I. te Mortsel neer (stuk 2). Hiermee is volgens verzoeker bewezen dat het koppel een homoseksuele relatie heeft. Aan de kandidaat-vluchteling dient trouwens het voordeel van de twijfel te worden gegund.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker wordt totaal niet gemotiveerd waarom hij er niet in geslaagd zou zijn om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.1.3 In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker is het slachtoffer geworden van onmenselijke en vernederende behandelingen in zijn land van herkomst. Hij werd niet alleen mishandeld door zijn familie en de lokale bevolking, doch tevens onterecht opgesloten door de politie. Verder riskeert verzoeker de doodstraf of gedood te worden door steniging. Verzoeker kon geen bescherming genieten van de plaatselijke autoriteiten, noch van de nationale autoriteiten. Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn land van herkomst, vormt dit een onmenselijke behandeling op zich.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van de goede trouw, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verweerder opteert er volgens verzoeker voor om enkel de onduidelijkheden en kleine tegenstrijdigheden in de verf te zetten in plaats van objectief te motiveren. De motivering van de bestreden beslissing is op verschillende punten partijdig en niet correct. Verweerder haalt ook meermaals data door elkaar. Zo is het niet in 2013, maar in 2012 dat verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte.

2.1.5. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een e-mail van het L.O.I. te Mortsel van 7 januari 2014 (stuk 2).

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die

worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing partijdig is, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig

bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoeker nog stelt dat hij in 2012 en niet in 2013 zijn land van herkomst ontvluchtte, dient opgemerkt dat het hier om een materiële vergissing gaat, aangezien verder in de bestreden beslissing vermeld wordt dat verzoeker op 19 oktober 2012 asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties. Verzoeker duidt niet *in concreto* aan op welke wijze deze materiële vergissing afbreuk zou doen aan zijn asielrelaas.

Verder dient opgemerkt dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad merkt op dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Tevens dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerdde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerdde homoseksualiteit in de context van de homofobe Sierra Leone samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt, dient opgemerkt dat dit verzoeker er niet van kan weerhouden een geloofwaardig en waarheidsgetrouw asielrelaas uiteen te zetten. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

De bestreden beslissing motiveert op uitgebreide wijze waarom verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend, namelijk omdat (i) geen geloof gehecht kan worden aan de door hem voorgehouden homoseksuele relatie met (C.M.) gelet op de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot kernelementen van deze relatie tussen verzoeker en zijn beweerdde homoseksuele partner (C.M.) en (ii) hij zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk kan maken gelet op het manifest gebrek aan doorleefde ervaringen. De e-mail waaruit blijkt dat verzoeker en (C.M.) een transfert hebben aangevraagd van het opvangcentrum in Gent naar het L.O.I. in Mortsel omdat zij op de eerste locatie hun relatie niet verborgen konden houden (verzoekschrift, stuk 2), kan niet als bewijs van hun homoseksuele geaardheid worden aangenomen, aangezien het in het kader van onderhavige asielaanvraag niet aan het O.C.M.W. van Mortsel, noch aan Fedasil toekomt om hun geaardheid te bepalen, doch wel aan het CGVS dat op uitgebreide wijze in de bestreden beslissing motiveerde waarom geen geloof gehecht kan worden aan deze beweerdde homoseksuele relatie. Het loutere feit dat verzoeker en (C.M.) momenteel een appartement met één slaapkamer betrekken in het L.O.I. te Mortsel betekent geenszins dat zij een homoseksuele relatie hebben en doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet *in concreto* kan weerleggen.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus is gelijklopend met deze inzake de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS